

6. søndag efter trin. 23. juli 10.30

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. I har hørt, at der er sagt til de gamle: ›Du må ikke begå drab,‹ og: ›Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.‹ Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den, der siger: Raka! til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbe! skal dømmes til Helvedes ild. Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave. Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så din modpart ikke overgiver dig til dommeren og dommeren igen til fangevogteren, og du kastes i fængsel. Sandelig siger jeg dig: Du slipper ikke ud derfra, før du har betalt den sidste øre.« Matt 5,20-26

Salmer:

Ind: 750: Nu titte til hinanden

dåb: 448: Fyldt af glæde (Mel: Møller)

Før præd: 370: Menneske, din egen magt

Efter præd: 365: Guds kærlighed ej grænse ved.

Nadver: 321, v. 6: O kristelighed

ud: 752, v. 4-5: Morgenstund har guld i mund

Prædiken v. Hanne Kobbegaard

Når vi går ind i kirken, så skal vi igennem et lille rum før vi kommer ind i selve kirkerummet. Det lille rum hedder ”våbenhuset”. Det hedder det, fordi man for mange år siden brugte det til at lægge sine våben, så man ikke skulle have dem med ind i selve kirken. I dag bruger vi mest rummet til at stille en paraply, hænge en jakke eller måske rette lidt på håret inden vi går ind. For – heldigvis – går vi ikke rundt med våben mere.

Hvis vi skulle lægge noget *andet* derude, kunne det f.eks. være vores vrede. Det, Jesus siger til os i teksten i dag, tyder på, at han mener noget i den retning. Nemlig når han siger: *"Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave."*

Vreden og spliden mellem mennesker står imellem os og Gud. Det nytter ikke at være nok så fromme udadtil, hvis ikke vi kan opføre os ordentligt over for vores medmennesker. Vi er, som Paulus skriver, døbt til fællesskab med Kristus. Det indebærer også, at vi er døbt til fællesskab med hinanden. Kristus er vintræet, vi er grenene. Kristus er hovedet, vi er lemmerne. Der findes mange af sådanne billeder i bibelen. Vi er ikke sat på en stamme som en enlig vingren. Vi er sat på en stamme som én gren blandt mange. Derfor er forholdet mennesker imellem mindst lige så vigtigt som det direkte forhold mellem os og Gud. Ja faktisk kommer det før forholdet til Gud. Vi skal vente med at give gaver til Gud, før vi har sat vores forhold til vores medmennesker i orden, siger Jesus.

Men kan vi leve op til det? Kan vi bruge våbenhuset til at lægge vores vrede, sådan så vi ikke tager den med ind i kirken. Sådan at vi tilgiver eller måske beder om tilgivelse hos vores næste *inden* vi går ind i kirken? Hvis vi skulle efterleve det, som Jesus siger: At vi kun kan gå til alteret når vi har lagt al vores vrede, så vil der nok være en overhængende fare for, at der aldrig kommer til at være gudstjeneste.

Følelser kan man ikke bare lægge væk! Følelser ER! Hvad enten vi vil det eller ej. Vi kan ikke undertrykke dem eller bare sådan lige komme af med dem. Vreden er en helt grundlæggende følelse i os. Den opstår bare. Når vi kører i bilen, og alle andre, som sædvanlig er fuldstændig elendige til at køre og overholde reglerne. Eller når vi har travlt: At de er for gode til at overholde hastighedsreglerne! Vrede kan opstå ud af det blå, og forsvinde lige så pludseligt. Men den kan også være en vedvarende vrede på et andet menneske, som ikke bare lige sådan forsvinder.

Sådan er livet. Vi er skabt i følelsernes vold. Men hvad kan vi så gøre? Ja vi kan jo tage vores næste, som vi er vred på, med ind i kirken. Hvad enten det er helt fysisk vi tager ham eller hende med ind i kirken, eller det bare er, at vi tager dem med i vores tanker. Så kan vi sætte os ved siden af ham eller hende på en kirkebænk, og sammen kan vi så se op på altertavlen.

Se op på det kors, som Jesus Kristus bar for os. For os alle sammen. For når vi sidder herinde i det her rum, så bliver det tydeligt, at vi er skabt til fællesskab. Med Kristus, ja. Men herinde handler det ikke bare om Gud og lille mig. Korset er symbol på, at Gud ikke bare ofrede sig for *mig*, men han ofrede sig for os alle sammen. Han tog vores alle sammens synder på sig. Når vi derfor sidder med den vi er vred på, og kigger på alteret. Kigger på Jesus, som hænger dér på korset. Så bliver vi nødt til at forholde os til, at det menneske, som jeg er vred på, det menneske er også Guds barn, er også én, som Jesus ofrede sig for. På lige vilkår med mig. Når man sidder dér på kirkebænken sammen med

den, man er vred på, så kommer man måske netop i tanker om, at den der sidder ved siden af også er under Guds nåde. Vreden går ikke nødvendigvis over, men den bliver mindet om, at den må finde sig i, at Guds tilgivelse og nåde også gælder den, jeg er vred på.

Vreden kan vi ikke blive af med. Vi må stå ved den, frem for at prøve at lægge den fra os ude i våbenhuset. Vreden er en helt grundlæggende følelse i os, som vi oplever tit og ofte. Vi kan ikke blive fri for den. Men vreden må altså også finde sig i, at Gud tilgiver *også* den, som jeg er vred på. Min skyld over min vrede skal vide, at Guds kærlighed gælder *både* genstanden for vreden – altså den, som jeg er vred på – og den der er vred. Gud elsker os ikke mindre, fordi vi er vrede, for Guds kærlighed er ikke afhængig af, hvad jeg føler.

Kristendommen går ikke ud på, at vi sidder derhjemme og dyrker vores eget forhold til Gud. Kristendommen er større end det. Den er en gave, som giver os liv med Kristus og med hinanden. Jesus døde for mig, ja, men han døde også for alle andre.

Det er denne indsigt, der må være det, som vi skal tage med fra dagens tekst. Ikke at vi slet ikke må være vrede, for det kan vi slet ikke lade være med, lige så lidt som vi kan lade være med at være glade. Kristendommen er fællesskab med Gud OG med mennesker. Og hvis vi ikke kan lægge vreden fra os, så må vi og vores vrede finde sig i, at Guds kærlighed er rettet mod både mig OG min næste.

Amen!

Kirkebøn

Herre, vor Gud, Himmelske Fader!

Tak fordi dit offer og din kærlighed er rettet mod andre end bare mig. Tak fordi du kan rumme alle vores følelser på godt og ondt.

Vi takker dig for livet du har givet os, og for den verden du har skabt. Tak for vores medmennesker, som du giver os at dele livet sammen med.

Hjælp os til at passe på jorden og hinanden, som du vil, at vi skal gøre. Og hjælp os til altid at vide, at vi er dine børn, og til at vi kan finde trykthed i det.

Vi beder dig for de syge og for dem der har det svært. Giv dem styrke i troen på din nåde, kærlighed og retfærdighed.

Vi beder dig for alle der har ansvar og magt. Vi beder dig for vor dronning Magrethe den anden og hele hendes hus og slægt, verdens regeringer og politikere – giv dem og os alle nåde, fred og velsignelse og evig salighed. Amen!